

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Phosphorvs sive Ioannes Baptista nativitas, vita, mors

Cabilliau, Baudouin

Lovany, 1642

Elegia 16. Capiti S. Ioannis illudit Herodias.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70001](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70001)

Euanresque choros inter fera ludit Erinnys,
 Nata viros thyrso cedere sanguineo.
 Rursus inhumanos credas cœnare Cycloas,
 Queis homo sit crudæ præda cruenta gulæ.
 Tu cui iucundę frondosa per orgia mensæ,
 Præambunt teneras myrtea festa comas,
 Si sapias, ô demens, ne cui libet iniice dextram;
 Et cui te monstro credis, id ante caue.
 Falleris, hîc blandam si ludere credis amicam.
 Menas in hac vna Mænade cuncta furit.
 Parturit hæc omni lupa pardale læuior iras,
 Quæ sibi de taxo & comit ense caput.
 Heu! vbi conuinas hilarat festiuus Iacchus,
 Impius incestat pocla cruenta dolor.
 Siccine natales tu mortis in orgia ludos,
 Feralique bibes pocla cruenta mero?
 Sic tibi iucundæ tristi sub imagine vitæ
 De dape, deque mero gaudia festa fluunt?
 O malè nupta tua Circe furiosa Lyæo!
 Te quantum magicâ mutat vt arte Cypris!
 Sed Venus, vt molli percussit pectora thyrso;
 Asperat imbelles Martis in arma manus.
 Instituitque choros fera queis præsulat Erinnys,
 Vnde chori circo pompa furoris eat.
 Ast vbi sic aperit tristi se scena theatro;
 Panditur æternis ianua furua rogis.
 Vt lubet, æterno duc orbe volubilis orbem:
 Vltimus huic orbi punctus Auernus erit.

(a) Manahem fuit cum Herode adhuc infans
 educatus, postmodum Christi alumnus.

Elegia 16.

Capiti S. Ioannis illudit Herodias.

Silicet hoc deerat iam tot post sæcla ferarum;
 Vt struat humanas regia mensa dapes,

Vs

Hinc vt inhumanos pascat scelerata leænas
 Bassaris, imbelli quæ ferit arma choro.
 Quid non liuor atrox, & vis non audeat orci?
 Sideream stygio deripit ense caput.
 Rarius haud quidquam, nec quidquam ducius isto
 Ore, merâ nardo vox cui ne ctar alit.
 Id tamen immiti discerpit Pardalis vngue,
 Nec satis hoc acido pectore dira vorat.
 Quod si dente fero non mandit; mandit, auarisque
 Haurit hians oculis, belua torua caput.
 Delicias oculis facit horrida mortis imago,
 Exprimit è tabo quod sitit ira merum.
 Vnde bibant liquidum iam lumina sicca cruorem;
 Quam crâdis oculis ingeniosa gula est.
 Et Baccho & tabo tandem satur inquit hospes;
 Sit satis hoc, aliâ sed furit arte Venus.
 Qua cirros dispungit acu sibi lena, leoni
 Nupta sacrum, vati fauciat ipsa caput.
 Mite sit Atræis nomen iam fuluâ mensis,
 Queis perijt Latij gloria rara fori.
 Os hæc figit acu; caput abripit illa securi.
 Suadæ hic lingua perit; Vox ibi sancta silet.
 Cælituum sacrum interpres, Vox docta pudorem,
 Vox in Idamæas ausa tonare tigres.
 Exprobrat hæc hosti, fidum necat ille parentem,
 Hic cinis in Marco; Vox ibi viua perit.
 At quanto sacra lux Verbi, quàm Tullius, ardet
 Pulchrior: hoc tanto mors magis illa grauat.
 Cernis adhuc oculos media vel morte minaces?
 Fulmina torua vibrant, & sine nube tonant.
 Statque animus vindex vitâ fugiente superstes,
 Victuras animans in tua busta faces.
 Atroque è nimbo truncum caput increpat iras,
 Iras quas nullis expiet imber aquis.
 Indignansque nefas, sua lumina flectit in umbras.
 Tantus inhumani criminis horror habet.
 Pro scelus exitiale! silet Vox orba palato;
 Et tamen hanc vocem regia sceptrâ tremunt.

Hæret

Heret enim memori sub corde cruenta securis,
 Ex animique animus spirat ob ore minas.
 Ut semel admissum circa præcordia crimen
 Hæserit; hæc semper dente tenace fodit.
 Inque dies sceleris semper succrescit imago
 Maior, & hinc plures pascit iniusta faces.
 (a) Fulvia Antony vxor Ciceronis caput acubus
 confixit, è Fulvia iam facta Furia.

Elegia 17.

 Illudunt impij coniugæ Ioannis
 capiti.

I Sacis Alecto crudis an credimus ipsum
 Nunc oculis haurit, quod tulit ense caput.
 Quin & Rex auido vorat improbus heluc hiatu.
 Laurus homo! tali cui dape victa fames.
 Quot Bacchus, Bacchiq̄ue comes Cypris euomit iras!
 Quotque parit mortes si lupa iuncta a lupo est!
 Sydereum caput in stygijs fera victima monstribus,
 Torua cruentanda lance quod visa vorat.
 Ah iacet, ad ludos, & ad orgia plena furoris,
 Euantesque lyras, carnificesque choros,
 Eximium caput ergo virum, caput altius astris,
 Lusus erit, rapidis ceu pila versa notis?
 Impia iam trunco quis non canit ecyma vati,
 Impia quæ sacrum despuit ore caput!
 Quis non hinc teneras atro sale perfricat aures,
 Momus vbi falso spargit ab ore iocos!
 Sannio quot tremulis hinc vndat, & inde cachinnos
 Faucibus! hæc vatis mors cui risus erat.
 Scurra procax cui non id scurræ oggannit in aurem!
 Liber vbi manat, libera lingua float.
 Nec satis est vatem sædis illudere sannis,
 Miscet adhuc spurcis posthuma tela probris.
 Ah! sine voce caput crudeli lancinat ictu.
 At scelus hoc refugis Cinthia pallet equis.

Forſan